

פרשת וזאת הברכה

הילולא דרביז"ל ב' דחול המועד סוכות

ה'תשס"ז

אין די סעודה לכבוד דעם רבי'נס יארצייט, ב' דחול המועד סוכות, אושפיזא דמשה רבינו, האט מוהרא"ש שליט"א גערעדט זייער מורא'דיגע ווינדערליכע דיבורים אויפן פסוק, וזאת הברכה אשר בירך משה וגו', עיין שם.

מוהרא"ש שליט"א האט אנגעהויבן, ס'שטייט (דברים ל"ג), **וזאת הברכה אשר בירך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו.**

און מ'קען זאגן, אז אין די פסוק איז מרומז די גרויסע השארה וואס די ריכטיגע צדיקים לאזן אונז איבער אויף די וועלט נאך זייערע הסתלקות (אוועק גיין). ווייל די צדיקים ווערן גערופן לעבעדיגע אויך נאך זייערע שטארבן, אזוי ווי חכמינו הקדושים זאגן (ברכות י"ח:), אויפן פסוק (שמואל ב' כ"ג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגו', מלמד שצדיקים במיתתם נקראים חיים. און נאך מער, אין דער טאג פון זייער שטארבן ווערן זיי דערהויבן מיט א גרעסערע דערהויבענקייט פון זייערע גאנצע לעבן. און זיי באקומען גיוואלדיגע כוחות, אראפ צו נעמען, וונדערליכע ליכטיגקייטן, פאר אלע יודישע נשמות, אין זיי משפיע זיין אלערליי גוטע השפעות. ווייל זייערע 'יום הסתלקות' ווערט אנגערופן "יום הילולא", וואס דאס איז א ענין פון א חתונה, וואס זיי ווערן דעמאלס פאראיינציגט מיטן הייליגע שכינה. און זיי זענען גורם א גרויסע יחוד

אין אלע עולמות. אין זיי טיילן מתנות פאר אלע יודישע נשמות אין זייערע פרייליכע טאג. ווייל די הסתלקות פון די צדיקים איז נאר פון אונזער זייט, פון די זייט פונעם קערפער, אז אונז זעהן מיר נישט מער דאס גוף פונעם צדיק. אבער די נשמה מיט זיין שיינטקייט ווערט פארמערט 'ביתר שאת וביתר עוז' אין זיין געשטארבנ'ס טאג, און ס'ווערט נשפע אויף נשמות ישראל גרויסע השפעות, סיי אין רוחניות און סיי אין גשמיות.

און דאס איז דער סוד פון - "וזאת הברכה אשר בירך משה", "זאת" איז מרמז כידוע אויף די התגלות פון די שכינה, און די לעכטיגקייט פון די אמונה הקדושה. און אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין תיקוני זוהר (תיקון ו') מאן דבעי לאשגא למלכא [דער וואס וויל דערגרייכן דער קעניג], לית ליה רשו לאשגא ליה אלא בשכינתא [האט נישט קיין רשות אים דערגרייכן נאר מיט די שכינה], הדא הוא דכתיב (ירמיה ט') אל יתהלל וגו', כי אם "בזאת" וגו', ואהרן כד עאל לקודש קודשין ביומא דכפורי, בה הוה עאל [און אהרן הכהן ווען ער איז ארינגעגאנגען אין קודש קדשים ביי יום כיפור, מיט זי איז ער אריינגעגאנגען], דכתיב (ויקרא ט"ז) "בזאת" יבא אהרן אל הקדש, ומשה בגינה אתקיים בעלמא [אין משה, מיט איר איז ער באשטעטיגט געווען אויף די וועלט], הדא הוא דכתיב (דברים ל"ג) "וזאת" הברכה אשר בירך וגו', עיין שם.

און דאס איז די ארבעט פון די צדיקים א גאנצע לעבן זייערע. זיך מדבק זיין אין די אמונה הקדושה אין די גרעסטע תכלית. אין זי אראפ נעמען פאר אלע נשמות ישראל. ווייל אלעס ווענדט זיך אין אמונה. און

אזוי ווי דער רבי ז"ל זאגט (שיחות הר"ן סי' לג) ביי די וועלט, אמונה איז א קליינע זאך, אבער ביי מיר דער עיקר איז נאר אמונה וכו', עיין שם. און אין אמונה איז אלעס כלול, אין דער עיקר מדריגה פון א מענטש ווערט גישאצט לויט די אמונה זיינע. און די אמת'ע צדיקים, נאך אלע זייערע דערהויבענע דערגרייכונגען, קומען זיי צוריק צו אמונה פשוטה בו יתברך. און אזוי ווי דער הייליגער בעל שם טוב הקדוש זי"ע, האט זיך אמאל אויסגעדרוקט, אז נאך אלע זיינע גרויסע השגות, דאווענט ער אזוי ווי א קליין קינד מיט אמונה פשוטה. אין דערפאר איז די בחינה פון "וזאת" איז דער עיקר בענטש - "הברכה", אז די צדיקים בענטשן אין ווינטשן יודישע קינדער.

און דאס ווארט "הברכה" איז געשריבן מיט צוויי ה"י'ן, ה"א אין אנפאנג אין ה"א היי די ענדע, און זיי זענען רומז אויף די צוויי ה"י'ן פון שם הוי"ה ברוך הוא, די ערשטע ה"א איז מכוון קעגן די ספירת הבינה. און די לעצטע ה"א איז מכוון קעגן די ספירה פון מלכות. ווייל די אנגעווינטשענע אמונה דארף אריינברענגען ביי א מענטש א גרויסע התבוננות אינעם אייבישטער'ס חסדים, ער זאל מתבונן זיין פון אלע פרטים פון זיין לעבן ווי אזוי דער אייבישטער מאכט מיט אים שטענדיג א חסד חנם, וואס דאס איז די ערשטע ה"א פון שם הוי"ה ברוך הוא, וואס איז מרמז אויף ספירת הבינה, און דערנאך וועט ער אראפנעמען די בינה אריין אין די מלכות, דאס הייסט אריין אין די דיבור, וואס דאס איז די לעצטע ה"א פון שם הוי"ה ברוך הוא, און ער וועט לויבן אין דאנקן דער אייבישטער'ס נאמען אויף די גאנצע 'חסד חנם' וואס ער מאכט מיט אים אלעמאל. ווייל ס'נישט גענוג אז די בינה זאל בלייבן

נאר ביי די הארץ, נאר מ'דארף אריינברענגען די בינה צו די מלכות, וואס דאס איז דער דיבור, און ער וועט ארויסברענגען פון זיין מויל דיבורים פון שבח והודאה צו השם יתברך, אויף אלע זיינע חסדים מיט רחמים.

קומט אויס, אז די 'ברכת האמונה' וואס איז מרומז אינעם ווארט "וזאת", דאס איז דער **גאנצערע "הברכה"**, כשהיא כלולה משני ההי"ן, שהם בינה ומלכות, וזהו סימן שחל בו הברכה באמת.

ס'שטייט "אשר ברך משה איש האלקים", און דעם מדרש ברענגט (דברים רבה פרשה י"א ס"ד) מחציו ולמטה איש, ומחציו ולמעלה אלקים [פון דער אונטערשטע האלב איז ער געווען א מענטש, און פונעם אויבערשטע האלב איז ער געווען געטליך], ווייל דער עיקר שלימות פונעם צדיק, איז אז ער זאל זיין אויבן מיט אונטן אין איינעם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' ס"ו ס"ח), בינדן די הימלעליגע אויבירשטע מיטן אונטערשטע, רוחניות מיט גשמיות. אין דער צדיק איז דבוק אויבן מיט העכערע דערגרייכונגען, און ער נעמט זיך אראפ צו פשוט'ע מענטשן, און ער הערט זייערע באדארפענישן זיי צו העלפן, וואס דאס איזו וואס עס שטייט ביי משה רבינו (שמות י"ט) מן ההר אל העם. פון דעם בארג צו דעם פאלק, ער האט זיך געקענט אראפ גיין פון די העכסטע דערגרייכונגען צו די גאר פראסטע לייט, און מיט די וועג בינט ער די עליונים מיט די תחתונים, ווייל ער אנטפלעקט ווי אזוי מ'קען טרעפן געטליכקייט אין אלע געשעפטן פון די וועלט, און אלע גשמיות'דיגע זאכן, ווייל עס איז נישט דא קיין שום ווירקליכקייט אויזער גאט ברוך הוא, און ער דערציילט זיי אז דער באשעפער האט באשאפן די וועלט

מ'זאל איהם דינען דווקא פון די וועלט, און מיר וועלן עסן און טרינקן און שלאפן, און מיר וועלן העכערן די נידעריגע מדריגות צו דינען גאט ב"ה.

און די עבודה פונעם צדיק איז אויך מגלה צו זיין צו די 'דרי מעלה' – די העכערע סארט מענטשן, וואס עס דאכט זיי אז זיי האבן שוין דערגרייכט געטליכקייט אין גאר א הויעכע מדריגה – אז דערווייל זיי האבן גארנישט משיג געווען, ווייל מען קען נישט שאצן דעם אייבישטער'ס גרויסקייט.

און פארקערט אויך, ער איז מגלה צו די 'דרי מטה' – די נידעריגע לייט, וואס דאכט זיי אז זיי זענען גאר ווייט פונעם אייבישטער – אז דער אמת איז, אז השם יתברך געפינט זיך מיט זיי שטענדיג, און עס נישט דא קיין שום מציאות אויזער אים (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), דערפאר ווערט דער צדיק האמת אנגערופן **"איש האלקים"**, ווייל ער איז מקשר צוזאמען די בחינה פון **"איש"** וואס איז כולל אלע גשמיות'דיגע ענינים, מיט די בחינה פון **"אלקים"** וואס איז כולל אלע רוחניות'דיגע ענינים, און ער לערנט אויס סיי דעם דרי מעלה און סיי די אלע דרי מטה, לימודים פון געטליכקייט.

און דאס איזו ואס עס שטייט **"את בני ישראל לפני מותו"**, ווייל די הסתלקות פון משהאיז נאר פון אונזער זייט, פון די גשמיות'דיגע בחינה, אבער פון די רוחניות'דיגע זייט – לעבט ער אויף אייביג, און ער איז 'עומד ומשמש במרום' [ער דינט אויבן אין הימל], אזוי ווי ער האט געדינט אין זיין לעבן אויף די וועלט, און ער ברענגט אראפ פאר נשמות ישראל תורה מיט השגות אלקות, און ער לערנט זיי אויס ווי

אזוי צו טרעפן געטליכקייט אין אלע גשמיות'דיגע זאכן. דערפאר שטייט ער בענטשן "**את בני ישראל לפני מותו**" – 'פאַר' זיין טויט דווקא! ווייל ס'נישט שייך ביי איהם אינגאנצן א ענין פון שטארבן. אין יעדער טאג אידישע קינדער לערנען משה'ס תורה און זיי זאגן "וידבר ה' משה לאמר", "ויאמר ה' אל משה לאמר" אזוי ממש ביי זיין לעבן.

און דאס איז אלעס כלול אין די ברכה פון "**וזאת הברכה אשר ברך משה**", וואס דאס איז די ברכת האמונה. ווייל א געוויסע טייל פון די אמונה איז אמונת חכמים, און אן אמונת חכמים קען מען נישט אנקומען צו אמונה אינעם אייבישטער. און אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין מכילתא (פרשת בשלח) אויפ'ן פסוק (שמות י"ד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, כל מי שמאמין ברועה ישראל, מעלה עליו הכתוב כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם, עיין שם. [דער וואס גלייבט אין א יודישע פאסטערך – א מנהיג פון יודען, ס'ווערט געגליכען אזוי ווי ער גלייבט אין דער וואס האט באשאפן די וועלט] דערפאר, ווען מען איז זוכה לערנען און געדענקען שטענדיג משה רבינו'ס תורה, אזוי ווי עס שטייט (מלאכי ג') זכרו תורת משה עבדי. דורך דעם, משה רבינו לעבט ביי אונז, א בחינה פון "**לפני מותו**", און מען באקומט פון דאס ניי זיין בענטשן, וואס דאס איז די ברכת האמונה, וואס איז כולל אין זיך אלערליי ברכות, און אזוי ווי עס שטייט (משלי כ"ח) איש אמונות רב ברכות.

און דאס מערסטע ווערט דאס אלעס אנטפלעקט אונעם יארצייט פונעם הצדיק, ווייל דעמאלס גייט ער ארויף העכער העכער, מיט גאר העכערע און נייע דערגרייכונגען, וואס ער האט קיינמאל נישט

דערגרייכט, און ער נעמט אראפ פון דארטן נייע גילויים פאר אלע נשמות ישראל, און ער טיילט זיי טייערע ברכות מיט געשאנקן, און דאס איז די גרויסע חשיבות פונעם רבינ'ס יומא דהילולא וואס מיר האלטן ביי די פערדע טאג סוכות.

ווייל ביי דער וואס לערנט דעם רבינ'ס ספרים און ער פאלגט זיינע עצות, ביי איהם לעבט דעם רבי, און ער באקומט פון איהם התחזקות אלע טאג, אזוי ביי די צייט פון זיין לעבן, און בפרט ביי זיין יום הלולא, וואס דעמאלס נעמט ער אראפ צו יודען נייע ליכטיגקייטן.

און דעם רבינ'ס הילולא איז אין יום טוב סוכות, און אין די אושפיזא פון משה רבינו דווקא, ווייל די גאנצע ענין פון סוכה איז מקשר צו זיין רוחניות מיט גשמיות צוזאמען, און אריינצוברענגען אלע גשמיות'דיגע עבודות אונעם סוכה אריין, וואס דאס איז געווען די עבודה פון משה רבינו א גאנץ לעבן זיינע, ווייל דער עיקר מצוה פון סוכה איז דאס עסן, טרינקן מיט שלאפן אין די סוכה, אלס אריינברענגן אונטער דאס שאָטן פון סוכה, די שאטן פון אמונה, און מגלה זיין אז ס'איז דא געטליכקייט אין אלסדינג.

דערפאר 'סוכה' באטרעפט הוי"ה אדנ"י, וואס דאס באווייזט אויף די התקשרות פון רוחניות מיט גשמיות צוזאמען, דעם שם הוי"ה איז מרמז אויף דאס אנטפלעקונג פון געטליכקייט אין אלע העכערע מדריגות. אין דעם שם אדנ"י איז מרמז אויף די השראת השכינה דא אונטן – אין אלע גשמיות'דיגע זאכן. ווייל דורך די סוכה ווערט מתגלה אז 'מלכותו בכל משלה' [דער אייבישטער קעניגט אין אלס], און עס

איז נישט דא קיין שום מציאות אן איהם ח"ו, און איז געווען די צוועק פון משה רבינו א גאנצע לעבן זיינע און אויך נאך זיין טויט. און דאס וויל דער רבי אריינצוברענגן אין אונז – מיר זאלן דערקענען דער אייבישטער פון יעדער פרט פון אונזער לעבן. וואויל איז דער וואס איז זוכה מקורב ווערן מיט איין אמת צו דעם רבי'ן, און פאלגן אלע זיינע הייליגע עצות, וואס דעמאלס 'עולמו יראה בחייו', און ער וועט זוכה זיין שפירן און פארזיכן פון דער בהאלטענע ליכטיגקייט וואס וועט ווערן אנטפלעקט לעתיד, און דער באשפער זאל אונז מזכה זיין דערצו מיר זאלן זיין מקורבים באמת צו דער רבי, אריינצוברענגן אין אונז זיינע ווינדערליכע לימודים, ביז מען וועט זוכה זיין זעהן די התגלות פון די גרויסע אויסלייזונג'ס ליכטיגקייט, און זיצן אונטער די שאטן פון די סוכה וואס וועט געמאכט פון די הויט פונעם לויטן, במהרה בימינו אמן ואמן.

חזק חזק חזק ונתחזק

